

MOMENTOPNAMEN.

I.

Vijfjarige Piet logeert bij zijn tante op Scheveningen. Hij komt uit den Achterhoek en kijkt zich de oogen uit. Op een nooit meer te vergeten avond neemt Tante hem mee naar Circus Schumann. Doodstil zit hij, en kijkt — en kijkt.

Nu begint *het* hoofdnummer van den avond. Directeur Schumann treedt de arena binnen. Met zijn zweep klappend naar den ingang der stallen, roepend daarbij zoetklinkende namen: Aska! Aziel! Masootte! Hanza! doet hij het eene paard voor, het andere na, de arena binnen stuiyen. Reeds schijnt de geheele arena vol paarden, die in vier-, vijfdubbelen kring om hun meester ronddraven, en steeds mèèr toch brengt de klappende zweep, de lokkende stem er in de cirkelvormige ruimte. Piet is heelemaal rood geworden. Hij blaast zich op van verbazing. En dan ineens, uitbarstend, zóó luid, dat zijn heele nabuurschap verschrikt omkijkt: „Tante, wat is dat een gróóte boer!”

II.

Klein Klaartje hangt steeds aan de lippen van haar nichtje, die haar de oude sprookjes vertelt, van Moeder de Gans, en van Piet de Smeerpoets, natuurlijk ook van Paulientje, die altijd met lucifers speelde en zichzelf daardoor in brand stak, zoo, dat ze heelemaal opbrandde, en alleen haar schoentjes bleven staan.

Nichtje heeft daar mooie plaatjes bij — vooral het plaatje van Paulientje is treffend: Een vlammenzuil stijgt omhoog, en beneden staan twee schoentjes.

Klein Klaartjes ouders zijn op reis en klein Klaartje zelf heeft haar intrek genomen — o, vreugde! — bij 't nichtje, dat aan de buitenzijde der stad woont.

Eens op een nacht wordt klein Klaartje wakker gemaakt door het nichtje. Ze wrijft zich de slaperige oogjes uit en kijkt met verbazing in de kamer, wier duisternis verbroken wordt door een rooden gloed, schijnend door de reet der gordijnen. „Kijk eens, Klaartje!” zegt het nichtje en trekt met een ruk de gordijnen wijd open. Nu is de kamer geheel vervuld van gloed.

Klein Klaartje begrijpt er niets van.

Het nichtje neemt haar op den arm en gaat met haar voor de balcondeuren staan. En ziet! Daarginder, op een kwartier afstand door het weiland heen, brandt een boerenhoeve, met hooibergen en bijgebouwen.

Woest jagen de vlammen, gedreven door den loeienden wind, ten hemel.

Wat een brand! Wat een ontzettende brand!

Klein Klaartje is langzamerhand wakker geworden, op den arm van haar nichtje. Haar handjes steekt ze uit naar het wonderlijke.

En dan zoekt ze en kijkt — en vraagt eindelijk: „Waar is nou Paulientje?”

III.

Maukie is bijna zeven jaar en is sedert tien maanden op school.

Maukie's juffrouw vertelt van een sjees. En vraagt andere woorden, die beginnen als sjees.

„Sjeespier”, zegt Maukie.

„Wat is dat, Maukie?”

„Een dik boek van mijn zus!”

IV.

Achtjarige Helena reist met haar moeder van Montreux naar Katwijk. Na een uur wordt ze natuurlijk ongedurig, verlaat haar observatiepost bij 't-raam, die ze innam op beide knieën, en gaat haar medereizigers bestudeeren.

In de coupé bevindt zich onder anderen een jong paar, verloofd of misschien wel op de huwelijksreis. Ze kunnen niet nalaten, zoo'n beetje te doen — wat verloofden of huwelijksreizigers nu eenmaal niet nalaten kunnen in een trein.

Helena bespiedt gedurende het volgend uur hun ver-stolen gestes. Dan vraagt ze plotseling: „Ist das Ihr Bruder oder Ihr Bräutigam?”

„Mein Bruder!” verklaart het meisje (de jonge vrouw) blozend.

Met een diepe stem van bewondering en plezierige verbazing zegt Helena: „Ah! wie nett ist er denn mit Ihnen!”

V.

Als Helena in Katwijk gearriveerd is, vraagt haar oom: „Helena, wat heb je nu in Montreux het mooiste gevonden?”

„De lift”, is het antwoord, zonder bedenken.

Helena spreekt namelijk in Holland Hollandsch, en begint daarmee juist aan de grens, even voordat de douane binnen komt. Haar moeder, een Duitsch getrouwde Hollandsche, kan in Duitschland geen gesprek in haar eigen taal van Helena verkrijgen.

VI.

Driejarige Bob is stout geweest, zooals hij wel meer is. Hij moet in den hoek — zooals hij wel meer moet.

Zijn moeder komt net de kamer binnen, en, Bob's vergriep ziende, plakt ze hem onmiddellijk in den hoek bij de deur.

Pas zit ze aan haar werktafeltje, of Bob rent als een pijl uit een boog langs de diagonaal de kamer door.

„Wat beteekent dát?” vraagt ze boos en verschrikt, dat hij zóó ondeugend is, om uit den hoek weg te loopen.

Maar Bob staat al weer, pàl, den neus tegen den muur, in den hoek bij haar werktafel.

„Ik stond in den verkeerden hoek,” zegt hij ophelderend.

VII.

„Weer iets van dat kleine ding van drie en twintig maanden, dat zulk een verstandige moeder heeft.

Ze zou met moeder gaan logeeren op het landgoed harer grootouders. Die hebben een zeer grooten hond, een reusachtigen Leonberger, buno. Moeder had begrepen, dat Greta allicht niet vanzelf goede maatjes met buno zou zijn, en nu heeft ze Greta allerlieft von buno verteld, dat hij wel hèèl, heel groot is, maar o zoo lief, en dat hij kleine kindertjes nòòit wat doet.

Daar heeft de intree plaats in het landhuis. Grootmoeder tracht buno nog tegen te houden, maar de hond, dol, dat hij één zijner jonge meesteressen terugziet, komt aangerend en springt tegen moeder op, dat ze wankelt. Zijn beide voorpooten legt hij op haar schouders. Moeder heeft de kindermeid een wenk gegeven, wat achter te blijven met Greta en nu streelt ze het dier, woelt in zijn krullen en geeft hem lieve woordjes: „Zoete buno! Lief dier! buno is zoet! buno doet nooit iemand kwaad! Maar zal buno nu heel voorzichtig en lief zijn voor de kleine Greta.”

Ze tikt zijn voorpooten van haar schouders af en het dier staat daar, in afwachting. Nu zet de kindermeid Greta neer.

„Ga naar Greta toe en wees lief, mijn hondje! Langzaam aan, langzaam aan.”

Stapje voor stapje komt het reusachtige beest nader. Greta's gezichtje vertrekt tot huilen. In doodangst wil ze terugdeinzen, maar met uiterste zelfbeheersching houdt ze haar voetjes op dezelfde plaats. Alleen het lijfje wordt achterover gebogen, de armpjes verdedigend opgeheven.

„Zoete buno!” stamelt ze, terwijl dikke tranen van angst over haar gezichtje druppelen, „buno doet niks. Niet bang zijn, buno doet niks! Hij dèèt!”

In een noodkreet versterft haar wonden, want de hond is nu vlak bij haar. Toch is ze nog geen stap teruggegaan. Zijn borst raakt haar hoofdje.

Een paar seconden stilte, waarin alleen haar sidderende ademhaling wordt gehoord.

Dan zegt ze opeens, rustig nu: „buno dèèt niets!” en haar beide armpjes legt ze om den hond zijn hals heen, zooals ze dat moeder heeft zien doen.

VIII.

Willy en Zusje mochten eens mee met de boot naar Schiedam. Toen was Zusje vier, en Willy zeven.

De conducteur kwam om geld en ik vroeg hem: „hoeveel?”

Hij rekende me den spotprijs dier kleine buurtstoombootjes voor:

„Tien cent voor U, vijf cent voor den jonheer, en de jonhejuffrouw is nog vrachtvrij.”

„Hoor je dat, Zus? Jij mag voor niets meevaren. Is dat niet leuk?”

Maar Zus, gebelgd en teleurgesteld:

„Ben ik nog zóó klein?”